

Sygn. akt V CSK 273/15

POSTANOWIENIE

Dnia 26 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa F.J.

przeciwko J. Z.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 26 listopada 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Opolu

z dnia 3 grudnia 2014 r., sygn. akt II Ca 931/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądowym, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.), gdyż tylko wówczas może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych przez art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania jest konsekwencją oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o jakich jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został przez pozwanego uzasadniony jej oczywistą zasadnością (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), wynikającą z tego, że - zdaniem pozwanego - orzeczenie Sądu Apelacyjnego oczywiście narusza prawo materialne, to jest art. 415 k.c. w zw. z art. 445 § 1 k.c.

W judykaturze podkreśla się, że zakwalifikowanie skargi kasacyjnej jako oczywiście uzasadnionej jest usprawiedliwione wtedy, gdy każdy prawnik bez przeprowadzania wnikliwej analizy doszedłby do wniosku, że zarzut skarżącego jest niewątpliwy, a zaskarżone orzeczenie jaskrawo nieprawidłowe i nietrafne. Chodzi więc, jak to ujął Sąd Najwyższy w postanowieniu z 10 stycznia 2003 r., V CZ 197/02 (OSNC 2004, nr 3, poz. 49), o szczególne, kwalifikowane wypadki naruszenia prawa przez sąd drugiej instancji i o naruszenia niepodlegające różnym ocenom, dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika. Argumentacja, do której odwołuje się pozwany w uzasadnieniu skargi kasacyjnej skonfrontowana z argumentacją przytoczoną przez Sąd Apelacyjny w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, a przede wszystkim z ustaleniami faktycznymi tego Sądu, którymi Sąd Najwyższy byłby związany w razie ewentualnego rozpoznania skargi (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), nie wskazuje na jej oczywistą zasadność.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powód ograniczył się do przytoczenia ustaleń Sądu Apelacyjnego, po czym stwierdził, że zostały one wadliwie zakwalifikowane w świetle art. 415 k.c. w zw. z art. 445 § 1 k.c. Powód przedstawił własną, jednak nieprzekonującą, próbę zakwalifikowania działań pozwanego, jako wyczerpujących przesłanki odpowiedzialności przewidzianej tymi przepisami. Zdarzeniem, w związku z którym powód wiąże odpowiedzialność pozwanego ma być chwilowe odcięcie mu prądu przyłączonego do obiektów budowlanych w ogródku działkowym. Forsując w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania stanowisko o konieczności przypisania pozwanemu odpowiedzialności w związku z tym zdarzeniem, powód pominął, że w ustaleniach faktycznych Sądu Apelacyjnego nie ma mowy o tym, by to pozwany podjął decyzję o odcięciu mu prądu, a przeciwnie, zaakceptowanie przez ten Sąd ustalenia Sądu Rejonowego wykluczają, by pozwany miał z nią związek. Trzeba podkreślić, że dostęp do energii elektrycznej nie jest dobrem osobistym, a powód nie dochodził odszkodowania za straty, jakie miały dla niego wyniknąć z chwilowego pozbawienia go prądu w budynkach w ogródku działkowym, w których przecież nie mieszkał, lecz zadośćuczynienia za naruszenie takim działaniem bliżej niesprecyzowanych dóbr osobistych. „Krzywdy” i „krzywdy moralne”, których skompensowania domaga się powód nie stanowią dóbr osobistych, o jakich mowa w art. 23 i 24 k.c. Z ustaleń nie wynika, by zdarzenie, które powód przypisuje pozwanemu, polegające na chwilowym odcięciu mu dostępu do energii elektrycznej doprowadziło do uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia powoda, a na podstawie art. 445 § 1 k.c. kompensowane są skutki naruszenia tylko tych dóbr osobistych.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c., orzeczono jak w sentencji.